

๑๕๗

ข้าผู้ฝัน คือสตรี ๒ ในฝัน

梦里不知她是客

ไปคู่เคียงขวง 白鹭成双

เขียน

จื่อหวันถานเซียง

แปล

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่รักทุกท่าน ข้าพเจ้าคือสตรีในฝัน 2 พร้อมให้ทุกท่านติดตามเรื่องราวในห้วงฝันกันต่อแล้วค่ะ

มีคำถามหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ‘ในโลกที่ไร้ซึ่งความยุติธรรม มารองรับ สตรีผู้หนึ่งจะยืนหยัดได้อย่างไร’ ทว่าน่าสนใจไม่เท่ากับ ประสบด้วยตนเอง

‘เวนโหร’ รู้สึกว่าสิ่งที่ตนเองกำลังเผชิญอยู่ราวกับฝันร้ายไร้ซึ่งทางตื่น เธอกลับกลายเป็นคนผิดทั้งที่เธอไม่ได้เป็นคนทำ แม้จะถูกเหยียบย่ำให้ตกลงไปในจุดต่ำสุดเพียงใด เวนโหรก็ไม่ยอมจำนน การที่เธอยอมเป็นสาวใช้ ไม่ใช่ว่าเธอหมดหนทาง แต่เพื่อรักษาศักดิ์ศรี และรอวันพลิกชะตาด้วยมือของตนเอง

บางที...สิ่งที่เราเห็นว่าเป็นฝันร้าย อาจเป็นบททดสอบก่อนก้าวข้ามสู่เส้นทางใหม่อันสดใสก็เป็นได้

เล่มก่อนหน้าเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวอันน่าเหลือเชื่อ ส่วนในเล่มนี้จะมีจุดเปลี่ยนอะไร เวนโหรจะทำในสิ่งที่ตนเองวาดฝันไว้สำเร็จหรือไม่ เชิญคุณผู้อ่านทุกท่านร่วมติดตามเรื่องราวของเธอ และ ‘คนผู้ฝัน’ ในหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

อ.สม

กันว่าควรทำอย่างไร

เหล่าบ่าวรับใช้ตัวสั่นเล็กน้อย แต่คุณชายรองกลับเหมือนไม่ได้จะถือสาหาความอะไรกับเรื่องนี้ หลังจากทำสีหน้าบึ้งตึงเอื่อยตามไม่กี่คำ พอเป็นพิธี ก็โบกมือให้คนพาเวินโหรวไปที่โถงใหญ่

พอเวินโหรวได้ยินข่าวว่าประมุขตระกูลตู่มาถึงแล้วจึงทำตัวดีเป็นพิเศษ ไม่เดินร่นชัดขึ้นแม้แต่หน่อย ครั้นถึงโถงใหญ่ก็คุกเข่าลงทันที ทั้งยังหลับตาไม่พูดไม่จา

ตู่เจิ้นเหลียงเป็นบิดาของตู่เวินโหรว และเป็นผู้นำสูงสุดของตระกูลตู่ เขาแบกภาระความรับผิดชอบคนทั้งตระกูลไว้บนบ่า แน่่อนว่าจึงเป็นคนที่เข้มงวดและเที่ยงตรงยุติธรรมอย่างยิ่ง ทั้งยังไม่เอ่ยถึงเรื่องอารมณ์ความรู้สึกเด็ดขาด เพื่อตระกูลตู่แล้ว แม้รู้ว่าตู่ฝูฉวีกับเซียวจิงถึงจะชอบพอกันก่อน ก็ยังยัดเยียดเวินโหรวแต่งเข้ามาจนได้

เขาไม่ได้เห็นความสำคัญของเวินโหรว หากแต่เป็นสถานะบุตรสาวภรรยาเอกของนางที่สำคัญ แต่ตอนนี้หลิวซือทำให้ตระกูลเซียวเสื่อมเสียชื่อเสียง ตู่เวินโหรวก็ทำให้ตระกูลตู่สับสนปวดหัวโคตรเสียหน้า

ดังนั้นตู้เงินเหลียงจึงโกรธมากจนถึงขั้นที่พอเห็นตู้เงินโหรวก็แย่ง
ท่อนไม้ในมือบ่าวตีลงบนแผ่นหลังของนางทันที!

เสียง ‘ตุ๊บ’ ดังลั่น เวนโหรวรู้สึกท้อว่าอวัยวะภายในของตนแทบจะ
ฉีกขาด เจ็บจนพูดไม่ออก ดีที่ยังไม่กระอักเลือดออกมา

ตีมาได้ดังคอ!

เชียวฮูหยิน เชียวจิงถัง และญาติพี่น้องตระกูลเชียวที่นั่งอยู่
ด้านข้างหลายคนต่างตกใจเมื่อเห็นเขาทำเช่นนี้

“นายท่านตู้” เชียวจิงถังสีหน้าเคร่งขรึม มองคนบนพื้นที่ผ่านไป
นานยังลุกไม่ขึ้นก็กำมือแน่น “ท่านคิดจะฆ่าปิดปาก โดยไม่รับผิดชอบ
ต่อตระกูลเชียวเช่นนั้นหรือ”

“ตระกูลตู้บรรมไม่เข้มงวด เลี้ยงคนเช่นนี้ออกมา ข้าละอายใจ
นัก!” ตู้เงินเหลียงกัดฟันกล่าว “ไม่สู้ดีให้ตายไปเสีย ก็ถือเป็นการ
แสดงความรับผิดชอบต่อตระกูลเชียว!”

เชียวฮูหยินมองอย่างปวดใจ อย่างไรก็ตามเสียก็เป็นลูกสะใภ้ที่นาง
ทะนุถนอมมานาน จึงเกลี้ยกล่อมเสียงเบา “ท่านเสียบุตรสาวไป
คนหนึ่งแล้ว อย่าให้ถึงขั้นต้องตัดขาดกันเช่นนี้เลย อย่างไรก็ตามเสีย
จะถูกหรือผิดก็ต้องให้ออกาสโหรวเออร์อธิบาย”

“จริงด้วย ท่านพ่อ” บุรุษที่อยู่ด้านข้างเอ่ยปาก “ผู้ฉวีหายไป
อย่างน่าสงสัยเช่นนั้น เป็นไม่เห็นคน ตายไม่เห็นศพ อย่างไรก็ตามเสีย
ก็ต้องให้นางสารภาพออกมาว่าเอาตัวผู้ฉวีไปไว้ที่ใด”

เวนโหรวไม่เคยได้ยินเสียงของคนผู้นี้ แต่มีอยู่ในความทรงจำ
ของตู้เงินโหรว คนผู้นี้คือบุตรชายของอนุในตระกูลต้วนามตู้ห่วยจู่
เป็นน้องชายของผู้ฉวี ทั้งยังเกลียดตู้เงินโหรวเข้าไส้ เขาออกจากบ้าน
ไปทำการค้าได้ปีกว่า ตอนนี้น่าจะเพิ่งกลับมา จึงรีบมาติดบัญชีกับเธอ

นี่ไม่ใช่ปัญหาที่เซียวจึงถึงสนใจ แต่เห็นสภาพคนที่กองอยู่บนพื้น เกรงว่าจะเจ็บจนพูดไม่ออก จึงกล่าวว่า “ข้าถามแล้ว นางบอกไม่รู้”

“นางบอกเช่นนั้นท่านก็เชื่อหรือ” ตู้หวยจู่จวนดัด “พี่เซียวไม่เจอกันปีกว่า เหตุใดจึงเปลี่ยนเป็นเชื่อคนง่ายเช่นนี้”

เซียวจึงถึงจวนดัด “ไม่ใช่ข้าเชื่อคนง่าย แต่ข้าให้นางอดข้ามาสามวันแล้วยังไม่ปริปากสักคำ หากนางรู้จริง พูดออกมาก็มีแต่ประโยชน์ไม่มีโทษต่อนาง”

“ท่านรู้ได้อย่างไรว่ามีแต่ประโยชน์ไม่มีโทษ” ตู้หวยจู่จวนเสี่ยงไม่พอใจ “หากพี่หญิงรองของข้าฉลาด หนีจากเล็บมือมารของนางออกมาได้ก็ย่อมไม่มีทางพูด ไม่เช่นนั้นหากพี่หญิงรองของข้ากลับมา นางจะกลายเป็นตัวอะไร”

เหล่านักรบในจวนที่ยืนอยู่ด้านหลังได้ยินเช่นนั้นต่างพากันขมวดคิ้ว ตระกูลตู้ช่างคล่องแคล่วแปรปรวนเสียจริง บุตรชายอนุกุลล่าท้าทาย บุตรสาวภรรยาเอกถึงเพียงนี้ แต่สิ่งที่หลิงห้วนเหมยกังวลยิ่งกว่าคือร่างกายของสะไกรรอง ถูกฟาดไปหนึ่งไม้เช่นนั้น ร่างกายจะไม่พังยับเยินเลยหรือ ช่วงนี้ก็กำลังป่วยอยู่ด้วย...

ผ่านไปนานกว่าจะตั้งตัวได้ ในที่สุดวินโหรวก็หดยศกายขึ้นมา ตีระชุมไปด้วยเหื่อ กัดฟันกล่าวว่า “ลงมือหนักเช่นนี้ เศษสวะไร้ความเป็นมนุษย์”

“เจ้าว่าอะไรนะ!” ตู้เจิ้นเหลียงเดิมก็โทสะลุกโชนอยู่แล้ว ครั้นได้ยินอีกฝ่ายกันดาก็หิบบนขึ้นมามากครั้ง “สารเลว!”

ตู้เจิ้นเหลียงเงื้อมมือที่ถือไม้ขึ้นสูง แต่พอจะตีกลับไม่สามารถทำได้ เขาชะงักครู่หนึ่งแล้วหันหน้ามองคนที่รั้งมือเขาไว้

“ข้าเชิญท่านทั้งสองมา ไม่ใช่เพื่อให้ดำทอลงไม้ลงมือ” เขียวจึงถึงกล่าวด้วยสีหน้าสงบนิ่ง “ท่านทั้งสองไม่ผู้ลองคิดดูว่าจะจัดการเรื่องนี้ได้อย่างไร”

ตู้ห่วยจู่กล่าวอย่างไม่พอใจ “ตีไปด้วยจัดการไปด้วยก็ได้ มิใช่หรือ นางกล้าสามหาว่าโต้เถียงท่านพ่อเช่นนี้ ยังจะไม่อนุญาตให้ท่านพ่อสั่งสอนอีก?”

“...” เขียวจึงถึงไม่ได้พูดอะไร เพียงดิ่งไม้ในมือตู้เงินเหลียงโยนออกไปนอกเรือน

“อะไรกัน” ตู้ห่วยจู่พินิจมองเขาทั่วทั้งตัวแล้วขมวดคิ้วกล่าวว่า “เวลาแค่ปีเดียวคุณชายรองก็ลืมสัญญาที่บอกว่าจะรับพี่หญิงรองเข้าเข้าสู่สกุล? เปลี่ยนเป็นลุ่มหลงนางผาตกรผู้นี้แทน?”

“ไม่ใช่” เขียวจึงถึงนั่งลงอย่างหงุดหงิดแล้วกล่าวว่า “แต่ยามนี้นางยังคงเป็นสะใภ้รองตระกูลเขียว ไม่มีเหตุผลให้ต้องถูกทุบตีจนตายตรงนี้”

ขอบคุณนะ

เวินโหลวรู้สึกขอบคุณเขา อย่างไรก็ตามเสีร่างกายของเธอก็รับไม่ไหวแล้วจริงๆ แต่เธอพูดไม่ออก ทำได้เพียงมองเขาผาดหนึ่ง

ดวงตาใสกระจ่างปราศจากความวิงวอนนั้นเจือความเจ็บปวดเล็กน้อย สายตาที่มองเขาแสดงถึงความขอบคุณ ไร้ซึ่งความหมายอื่นโดยสิ้นเชิง ราวกับดอกไม้ที่ถูกลมฝนกระหน่ำจนพังพาบ แต่ยังไม่ลืมส่งกลิ่นหอมละมุนแก่คนที่ถือร่มเดินผ่าน

เขียวจึงถึงชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะรู้สึกหงุดหงิดกว่าเดิม

ตู้ห่วยจู่แค้นเสียงจากลำคอ หรีตามองบิดาของตนพลางกล่าวว่า “นี่ก็ไม่มีอะไรให้จัดการแล้ว ตระกูลของพวกเราเป็นฝ่ายผิด แค่นี้

คนเขียนหนังสือหายแล้วส่งพีหึงใหญ่ไปที่ศาล ส่วนพีหึงรอง พวกเราส่งคนออกตามหาอีกครั้ง หากไม่พบจริง ๆ ค่อยส่งน้องสาวสี่ มาที่ตระกูลเซียวกัดขอรับ”

เดิมตู้เจิ้นเหลียงก็คิดเช่นนี้ เมื่อได้ยินจึงพยักหน้าแล้วมอง เซียวจึงถึงพลางกล่าวว่า “เวินโหววไม่ได้ความ ทั้งยังกระทำความผิด ไม่สมควรเป็นสหายินตระกูลเซียวกัด ลืวชื่อเล่นพนันจนเป็นนิสัย ทั้งยัง ลักลอบผลาญเงินทองตระกูลจนเคยตัว ไม่ควรเป็นสหายินตระกูลตู้เช่นกัน วันนี้อยู่ต่อหน้าสองตระกูล ขำขอประกาศหย่าขาดลืวชื่อให้คุณชายรองหย่าขาดเวินโหวว จากนั้นค่อยแต่งงานบรรดาภรรยาเอก คนอื่นของตระกูลตู้เข้ามา และตระกูลตู้จะร่วมสมทบสินสอด ถือเป็น การขอขมา ทุกคนคิดเห็นอย่างไร”

เซียวกัดไม่ได้กล่าววาจา เพียงลืมตามองตู้เวินโหววผาดหนึ่ง นางนอกจากก่นด่าประโยคนั้นก็ไม่ได้กล่าวสิ่งใดอีก คงจะ ยอมรับโดยดูเชย และรู้ว่าตนเองสมควรได้รับผลกระทบ แต่ก่อน นางปากจัดกระทั่งเขายังเถียงไม่ออก ทว่ายามนี้กลับคุกเข่า ปล่อยให้ผู้อื่นปิดตายหนทางรอดของตนเองจนหมดสิ้น

หากไม่มีสำนัก ไหนเลยนางจะนอนนุ่มถึงเพียงนี้ แต่หาก มีสำนัก นางจะทำเรื่องฆ่าคนได้อย่างไร

ในใจเซียวกัดถึงยุ่งเหยิงขมวดเป็นกลุ่มก้อน ก่อนกล่าวอย่าง เย็นชา “หากส่งตู้เวินโหววขึ้นศาลจริง เกรงว่าตระกูลตู้จะเสียหน้า ท่านพอจะมีวิธีอื่นที่ดีกว่านี้หรือไม่ขอรับ”

วิธีย่อมมีแน่นอน แต่ขึ้นอยู่กับความประสงค์ของตระกูลเซียวกัด หากตระกูลเซียวกัดไม่ปรานี จุดจบของตู้เวินโหววย่อมอนาถแน่นอน กลับกัน หากตระกูลเซียวกัดง่าย เขาย่อมมีวิธีกลบฝังเรื่องนี้ให้

ผ่านไปด้วยดี

“คุณชายรองคิดว่าทำอะไรถึงเหมาะสมหรือ” ตู้ห่วยจู เลิกคิ้วกล่าว “ไม่สู้มอบให้คุณชายรองจัดการ ท่านทำอะไร พวกเราก็จะทำเช่นนั้น!”

ตู้เวินโหรวพลันปวดเกร็งบริเวณช่องท้อง สีหน้าขาวซีด ยิ่งกว่าเดิม แต่เพราะกำลังก้มศีรษะ จึงไม่มีผู้ใดสังเกตเห็น

ทดลองอ่าน

คนที่ไร้ความเป็นมนุษย์

“ตู้ซื้อทำให้ข้าสูญเสียสติในดวงใจ ใช้เรื่องที่จะชดใช้ได้ด้วย ความตายหรือ” เขียวจึงถึงไม่ได้มองนาง เพียงขมวดคิ้วกล่าวต่อ ตู้เงินเหลียง “หากท่านหักใจได้ ไม่สู้ให้ตู้ซื้ออยู่จนเขียวในฐานะสาวใช้ เป็นวัวเป็นม้าให้ตระกูลเขียว ชั่วชีวิตไม่สามารถหลุดพ้นได้ ท่านคิดเห็นอย่างไรขอรับ”

ทันทีที่กล่าวเช่นนั้น ผู้คนต่างตกตะลึง

ตู้เงินโหรวเป็นสตรีหยิ่งยโสเพียงใด นางให้ความสำคัญกับหน้าตาและฐานะเป็นที่สุด ให้นางออกจากตระกูลเขียวไปเป็นสาวใช้ ยังพอว่า แต่คุณชายรองเขียวกลับจะให้นางอยู่ในตระกูลเขียว สะใภ้รองในวันนั้นกลายเป็นสาวใช้ในวันนี้ ความแตกต่างและน่าอัศจรรย์อย่างยิ่งที่สุดเช่นนั้น ไม่สู้ให้นางตายไปเสียยังจะดีกว่า

สองคนจากตระกูลตู้กลับไม่มีความเห็นอะไรต่อข้อเสนอดังกล่าว ตู้หวยจู่เอ๋อยหยอกล้อหยิ่งเชิงประโยคหนึ่ง “โทษของตู้ซื้อนั้นมีแล้ว แต่ให้นางเดินไปมาอยู่ใต้หน้าต่างคุณชายรองทุกวัน จะไม่ทำให้คุณชายรองลำบากใจหรือ”

เซียวฮูหยินขมวดคิ้วก่อนเหลือบมองตู้ห่วยจู่ผาดหนึ่งอย่าง ไม่ค่อยพอใจ ด้วยทำอะไรมาไม่ได้ จึงกล่าวเพียงว่า “จวนเซียวใหญ่โตเช่นนี้ หาใช้สาวใช้ทุกคนจะได้พบคุณชายรอง คุณชายคิดมากไปแล้ว”

“เช่นนั้นเอง เช่นนั้นข้าก็ไม่มีอะไรจะกล่าว” ตู้ห่วยจู่ยกไหล่ แล้วกล่าวต่อ “เพียงแต่ นับจากวันนี้เป็นต้นไป ตระกูลตู้จะขีดเส้นแบ่งชัดเจนกับสตรีหรือสรีรพิชานางนี้ หลังจากเขียนหนังสือหย่า ท่านพ่อจะยุติความสัมพันธ์บิดาบุตรกับนางทันที หากนางทำเรื่องไม่ถูกไม่ควรอีก ก็ไม่ควรเป็นความรับผิดชอบของพวกเราแล้ว”

เซียวฮูหยินพยักหน้า ทว่าไม่ค่อยมั่นใจนัก ด้วยนิสัยของโหวเออร์ กล่าวว่าจะได้รับผลกระทบจนปองร้ายจึงถึง แต่เห็นเซียวจึงถึงเด็ดขาดถึงเพียงนี้ สถานการณ์ในยามนี้ยังยุ่งเหยิง รอให้จบเรื่องแล้วค่อยปรึกษากับเขาอีกครั้งน่าจะดีกว่า

เซียวฮูหยินก้มหน้ามองเวินโหวที่อยู่บนพื้น ไม่มองยังพอได้ แต่ครั้นเซียวฮูหยินได้มองก็ตกใจอย่างยิ่ง “โหวเออร์?”

เวินโหวกำลังกุมท้อง จวนจะหมอบราบอยู่บนพื้น สีหน้าขาวซีด เส้นผมเปียกโชก เหงื่อผุดพรายเต็มหน้าเหมือนศพที่เพิ่งถูกข้อนขึ้นจากน้ำอย่างยิ่ง

ผู้คนต่างตกใจเสียงร้องของเซียวฮูหยินจนพลอยมองตาม เซียวจึงถึงชะงักแล้วขมวดคิ้วกล่าว “เจ้าจะเล่นลูกไม้อะไรอีก”

“ข้าเล่นดอกกัญชากระมัง” ตู้เวินโหวรวักฟันเอ๋อปากกระหืดกระหอบกล่าวด้วยเสียงสะอื้น “ช่วยเรียกหมอมมาให้ข้าก่อนได้หรือไม่ ขืนปล่อยให้เป็นเช่นนั้นต่อไป ข้าจะปวดตายแล้ว”

หนักหนาสาหัสปานนี้เซียว? หลิงห้วนเหมยที่อยู่ด้านข้าง

ทนดูต่อไปไม่ได้ไหว เดินเข้ามานั่งยองๆ มองสีหน้าของเวินโหวว แล้วขมวดคิ้วกล่าว “ช่วงนี้สะไกรรองไม่ค่อยสบายมาตลอด กินยาไม่เคยขาด ย่อมไม่ได้แก้งปวย เพียงแต่ตอนนี้ดูอาการหนักกว่าเดิม คุณชายรอง เชิญหมอเถิด”

อวีนเตียนเยียนก็พยักหน้า “ข้ารู้เรื่องที่สะไกรรองกินยาเช่นกัน แม้บอกว่าปวยเล็กน้อย แต่ก็ยึดเยื้อมาหลายวันแล้ว อาการทรุดลงก็เป็นเรื่องยากจะเลียง”

เซียวจึงถึงกับเซียวสรวนต่างตกใจ ด้วยไม่คิดว่าจะมีคนออกมาช่วยนางพูด หลังจากอึ้งอยู่ครู่หนึ่งแล้วกำลังจะให้คนไปเชิญหมอสาวใช้ที่อยู่ด้านนอกก็เชิญหมอที่เชิญมาคอยครั้งก่อนวันแล้วเข้ามา

“สะไกรรองปวดท้องหรือ” หมอจับชีพจรแล้วสีหน้ายำแยเล็กน้อย “รบกวนย้ายคนขึ้นเตียง เชิญอนุท่านหนึ่งมาช่วยดูให้ข้า”

เมื่อเห็นหมอท่าทางจริงจังเช่นนี้ พวกตู้เงินเหลียงก็ไม่มีอะไรจะกล่าวอีก เพียงรอให้เซียวจึงถึงจัดการ

เซียวจึงถึงขมวดคิ้ว “ทำตามท่านหมอบอก รักษาให้หายก่อนค่อยว่ากัน”

“เจ้าคะ”

อนุทั้งห้าคนเข้าไปพยุงเวินโหววไปยังห้องที่ใกล้ที่สุด เวินโหววเห็งอึ่ไหลไม่หยุด แต่ยังอุตส่าห์มีอารมณ์ขัน “เพราะวันนี้ข้ากินชาลาเปามากเกินไปหรือไม่”

“สะไกรรอง!” อวีนเตียนเยียนตาแดงก่ำ มองแผ่นหลังของนางที่บวมขึ้นจากชั้นผ้าเนื้อบาง ร้อนใจจนกระตือรือร้น “พวกเขาจะตีท่านตายอยู่แล้ว! จะเป็นเพราะชาลาเปได้อย่างไร!”

“ข้าผิดเองที่ไม่ทนมือ” เวินโหววเบะปากกล่าวเสียงเบา “แต่

ตาเผ่านั้นก็แรงเยอะจริง ไม่คิดจะไว้ชีวิตข้าเลยแม้แต่น้อย”

น้ำเสียงของสะไกรงมีชีวิตชีวา แต่ไม่ได้ดังกังวาน ดูออกว่าเจ็บจนไร้เรี่ยวแรง เหล่าอนุที่ล้อมรอบกายได้ยินแล้วอยากหัวเราะและร้องไห้ในคราวเดียวกัน

ในโถงใหญ่ เชียวจึงถึงผุดลุกอย่างเป็นธรรมชาติและกำลังจะตามไป กลับถูกตู้ห่วยจู้รังไว้

“คุณชายรอง” ตู้ห่วยจู้เอ่ยอย่างยิ้มแย้ม “ก่อนหน้านี้ท่านเกลียดตู้เวินโหรวมากไม่ใช่หรือ เหตุใดตอนนี้เหมือนเห็นใจนางขึ้นมาไม่น้อย หากเป็นเมื่อก่อน นางทำความผิดใหญ่โตปานนี้ ท่านคงจัดการนางถึงตาย ฮ่าๆ”

แม้ว่าเสียงเป็นการหยอกล้อ แต่คำพูดกลับแฝงด้วยความหมายเชิงตำหนิ

ในที่สุดเชียวจึงถึงก็สบตาเขาโดยตรง และเอ่ยถามประโยคหนึ่ง “เจ้าเป็นใคร”

รอยยิ้มบนใบหน้าตู้ห่วยจู้แข็งค้าง เขากระอักกระอ่วนเล็กน้อย “คุณชายรองจำข้าไม่ได้? ข้าคือน้องชายของผู้ฉวี ก่อนหน้านี้ตอนพวกท่านอยู่ด้วยกัน ข้าเคยไปล่องทะเลสาบกับพวกท่านครั้งหนึ่ง”

แค่ครั้งเดียว เหตุใดถึงทำตัวเหมือนสนิทสนมกับเขามาก เชียวจึงถึงไม่ได้เอ่ยวาจา สายตาดูห่างเหิน ทั้งกายแผ่ความขัดแย้งอย่างชัดเจน

“อีกไม่นานห่วยจู้จะเป็นบุตรชายภรรยาเอก” เมื่อเห็นคุณชายรองไม่ค่อยเห็นความสำคัญ ตู้เจิ้นเหลียงจึงต้องเอ่ยปาก “สวี่ซือมารดาของเขากำลังจะขึ้นเป็นบ้านหลัก”

ความหมายคือ ตู้ห่วยจู้มีความเป็นไปได้สูงที่จะเป็นผู้สืบทอด

ของตระกูลตุ้ในอนาคต

“ยินดีด้วย” ใบหน้าของเซียวจึงถึงยังคงปราศจากอารมณ์
“ในเมื่อตกลงกันเรียบร้อยแล้ว เช่นนั้นก็รบกวนท่านลงลายมือชื่อ
บนสัญญาทั้งสองฉบับ จากนั้นข้าจะส่งท่านกลับเมืองหานเจียงด้วย
ตนเอง”

“...ดี”

ทั้งที่อายุมากกว่าเซียวจึงถึง สถานะก็สูงกว่าเซียวจึงถึง แต่ไม่รู้
เพราะเหตุใด เมื่อตุ้เงินเหลียงอยู่ต่อหน้าเซียวจึงถึง กลับแสดงความ
น่าเกรงขามของการเป็นผู้อาวุโสไม่ออก ประหนึ่งกำลังสนทนากับ
คนช่วงวัยเดียวกัน ไม่กล้าชี้แนะสั่งสอนว่าเขาร้มารยาท

คงเป็นเพราะยำเกรงต่อบารมีองค์ชายสามเล็กน้อย แต่เขา
ไม่เอายกยอมรับว่าตนเองรู้เด็กคนนี้ไม่ได้

ตุ้เงินเหลียงรับสัญญามาแล้ว ซึ่งเป็นสัญญาที่เซียวจึงถึงให้คน
ร่างขึ้น ณ ขณะนั้น ฉบับหนึ่งคือสัญญาขายตัวของตุ้เวินโหว อีกฉบับ
คือหนังสือหย่า สัญญาขายตัวไม่มีความเกี่ยวข้องกับตุ้เงินเหลียง
เขาก็คร้านจะอ่าน แม้จะรู้สึกว่ามีจำนวนเงินหนึ่งแสนตำลึงที่ระบุอยู่
ในนั้นจะมากไปเสียหน่อย แต่ก็ไม่ได้แสดงการคัดค้านแต่อย่างใด
จึงลงลายมือและประทับรอยนิ้วมืออย่างเปิดเผย

ส่วนหนังสือหย่าก็ยังไม่มียะไรน่าดู ลงลายมือชื่อแล้วยังต้อง
ขอโทษผู้อื่น “ทำให้เซียวสุหยินและคุณชายรองลำบากแล้ว ข้าจะส่ง
บุตรคนที่สี่แต่งเข้าสกุลเซียว ส่วนงานแต่งจะเรียบง่ายหรือมากพิธี
ก็ต้องขึ้นอยู่กับทางฝ่ายเจ้าบ่าว”

เซียวสุหยินผงกศีรษะรับ เชื่อเซียวตุ้เงินเหลียงพอลูกอยู่ในจวนต่อ
อย่างมีมารยาท แต่ตระกูลตุ้ยังจะมีหน้าอยู่ต่อเสียทีได้ เขาปฏิเสธ

แล้วกลับโรงเตี๊ยมอย่างเร่งรีบ

“เฮ้อ” เชียวสุหทัยถอนหายใจ มองบุตรชายตนเองแล้วเอ่ยถาม
“เจ้าจะให้โหรเออร์อยู่ต่อจริงหรือ”

“ขอรับ” เชียวจึงถึงกล่าว “หากท่านแม่กลัว ลูกจะให้นางอยู่ใน
เรือนลูก ไม่ให้นางออกไปทำร้ายคนอื่น”

“แม่อีกเป็นห่วงเจ้าไม่ใช่หรือ” เชียวสุหทัยไม่พอใจเล็กน้อย
“เจ้ากลับดึก เหตุไฉนยังเก็บนางไว้ข้างกายอีก”

“เฝ้านางไว้จึงจะทราบนางได้ยิ่งกว่าไม่ใช่หรือ” เชียวจึงถึง
กล่าวด้วยสีหน้าปราศจากอารมณ์ “ลูกจะส่งคนไปตามหาตู้ฝูฉวีต่อ
ก่อนจะหาพบ เรื่องงานแต่งกับตระกูลตู้ ท่านแม่ไม่สู้สองประวิงเวลา
ดูลูกหน่อย”

เชียวสุหทัยพยักหน้าตอบรับ ขณะอยากกล่าวบางสิ่งต่อ
กลับเห็นสาวใช้คนหนึ่งวิ่งมาอย่างเร่งรีบ ครั้นมาถึงตรงหน้าก็คุกเข่าลง
ดัง ‘ตุ๊บ’ ทันที

“สุหทัย คุณชายรอง! หมอบอกว่าสะไภ้รองเหมือนจะแท้งแล้ว
เจ้าค่ะ!”

อะไรนะ! เชียวสุหทัยลุกพืบ ขมวดคิ้วทวาดเสียงต่ำ “พูดให้ชัดๆ
อะไรคือแท้งแล้ว”

“ท่านหมอ...บอกว่าอาการของสะไภ้รองคือการแท้งจริงๆ เจ้าค่ะ
ด้วยเพิ่งตั้งครรภ์ได้ครึ่งเดือน จึงไม่มีอาการแพ้ท้องแต่อย่างใด ทำให้
ไม่มีคนสังเกตเห็น จับชีพจรก็ตรวจเจออยากเช่นกันเจ้าค่ะ ฉะนั้น...”

เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้! เชียวสุหทัยหน้าซีด ล้มลงพิงเก้าอี้อย่าง
ไร้เรี่ยวแรงเล็กน้อยพลางพึมพำ “หลานที่ซำรอคอยมานาน เหตุใด
ถึงมาแล้วก็ไปอย่างกะทันหันเช่นนี้ จึงถึง...เจ้าไม่รู้หรือว่าโหรเออร์

ตั้งครรรค์ แล้วไม้ที่พ้อตาฟาดลงไปเมื่อครู่...”

ลมสายหนึ่งพัดผ่านใบหน้า คำพูดของนางยังไม่ทันสิ้นเสียง บุตรชายที่อยู่ตรงหน้าก็หายไปไม่เห็นแม้แต่เงาแล้ว

ภายในห้อง

เวินโหรวุมห้องพลางขมวดคิ้วเป็นปมแน่น เธอครวญคราง ไม่ได้ศัพท์ ผ้าขาวที่รองอยู่ด้านล่างชะเลือดจนแดงอีกผืนแล้ว

“สะใภ้รองจะไม่เป็นอะไรใช่ไหม” มู่หรงอินกล่าวเสียงเบา “ดูน่ากลัวยิ่งนัก”

หมอที่อยู่ด้านข้างขมวดคิ้ว “แห้งเร็วเช่นนี้ หากมีเลือดออกสามถึงห้าวัน ปริมาณเลือดพอกับรอบเดือน ระบายเด็กที่แห้งออกมา ก็จะไม่เป็นอะไร แต่ถ้าเลือดไหลมากและกินระยะเวลานาน...”

ก็จะวุ่นวายแล้ว

สตรีที่อยู่ตรงหน้าตาแดงเล็กน้อย แต่รู้สึกเป็นห่วงมากยิ่งขึ้นว่า หลิงห้วนเหมยตาแดงก่ำ พलगกำหมัดกล่าวว่า “ฟาดหนึ่งไม้พรากชีวิตคนคนหนึ่ง!”

ทั้งยังเป็นลูกในไส้ของคุณชายรอง

“แห้งแล้วหรือ” ด้านหลังมีคนเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงเย็นชา

คนที่อยู่ตรงนั้นต่างชะงักแล้วหันหน้าไปตามเสียง ก็เห็นเซียวจิงถึงยืนอยู่หน้าประตูด้วยสีหน้าไร้อารมณ์ ทั้งยังกล่าวอย่างเย็นชา “หากแห้งจริงๆ ก็แล้วไปเถิด”

แล้วไปเถิด? หลิงห้วนเหมยสีหน้าบูดบึ้ง กล่าวอย่างทนไม่ไหว “เมื่อครู่ยังบอก่านายท่านรู้ความปรานี ไม่คิดว่าคุณชายรองก็เลือดเย็นเช่นกัน เหมือนไม่ใช่ครอบครัวเดียวกันไม่เข้าประตูบ้าน

เดียวกันเสียอย่างนั้น!”

“ห้วนเหมย!” ห้วนเหมยเมี้ยวเม็งกล่าวเสียงเบาพลาบกระตุก ชายเสื่อนาง

“ไม่ต้องห่วงข้า” หลังห้วนเหมยยิ้มเล็กน้อย “อย่างไรเสีย ข้าก็อยู่ที่นั่นต่ออีกไม่นาน มีอะไรมีสู้กล่าวตรงๆ คุณชายรอง ไม่ว่า สะไ้ร่ร่งทำผิดอะไร แต่เด็กในท้องของนางบริสุทธิ์ ท่านเสียบุตรไป ทั้งคน โศกเศร้าสักหน่อยไม่ได้หรือ แม้ไม่ได้เพื่อสะไ้ร่ร่งก็ตาม

“พวกท่านทูปตีก็ทูปตีแล้ว หย่าก็หย่าแล้ว ตอนนี้สะไ้ร่ร่งจะเป็น หรือตายยังไม่วู้ ท่านจำต้องรีบมาแทนนางอีกหนึ่งมิดในเวลานี้ด้วยหรือ”

เซียวจิงถึงนั่งเงิบ ใบหน้าไม่ปรากฏริ้วคลื่นใดๆ ยืนอยู่ที่เดิม ปล่อยให้หลังห้วนเหมยต่อว่าโดยไม่เถียงกลับสักคำ รวากับคนที่ถูก ต่อว่าไม่ใช่เขา เป็นเพียงคนที่มายืนมองดู และสตรีที่อยู่ข้างในไม่มีความเกี่ยวข้องอะไรกับเขา

หลังห้วนเหมยโมโหจริง ๆ ขณะจะด่าอีกกลับได้ยินเสียงร้องให้ ของสะไ้ร่ร่งดังออกมาจากภายในห้อง

“เจ็บเหลือเกิน!” เวินโหรวเจ็บจนร้องให้ ความเจ็บปวด ที่ไม่ขาดสายนี้ไม่ใช่การฉีกกระชากจนหัวใจสลาย กลับเป็นอาการ ปวดหน่วงอยู่ตลอดเวลาทำให้ไม่อาจหลุดพ้น ต่อให้ไม่กลัวเจ็บ ก็หนีไม่พ้นถูกทรมานจนเสียสติ

มือของเซียวจิงถึงขยับเล็กน้อย ก่อนที่เหล่านางจะลొมเข้าไป เขาก็เดินไปถึงข้างเตียงแล้ว และก้มหน้ามองคนที่อยู่บนเตียง

เวินโหรวสีหน้าปราศจากอารมณ์ หว่่ากลับเต็มไปด้วยเหงื่อ และน้ำตา ทำองคาพยพบนใบหน้าหมดเข้าหากัน สีหน้าขาวซีดราวกับ เยื่อกระดาษบางๆ ที่แตะเพียงครั้งเดียวก็ฉีกขาด

เรียกหาวิญญาณ?

คุณชายรองเบ้มปากกล่าว “ถือว่าเป็นกรรมของนาง”
แม้ปากกล่าวเช่นนั้น แต่มือที่อยู่ข้างลำตัวกลับกำแน่นจนขาวซีด

ถึงวินโรวไม่ได้ลืมนะ แต่ยังได้ยินเสียงโดยรอบชัดเจน ครั้น
ได้ยินเขาพูดเช่นนั้นก็ยิ้มเยาะแล้วกล่าวเสียงแหบ “ก็เป็นเวรเป็นกรรม
ไม่ใช่หรือที่ทำให้ข้าพบสัตว์เดรัจฉานอย่างท่าน แต่งเข้ามาหาเรื่อง
ใส่ตัวแท้ๆ ตั้งครมก็ยังถูกทุบตีจนแท้งก็เป็นเวรกรรมของตัววินโรว
ไม่ใช่หรือ หากยังชอบท่านอีก นางเองก็สมควรไปตายเสีย!”

วินโรวก่นด่าชุดใหญ่ กลับรู้สึกถึงความเจ็บปวดลดลงเล็กน้อย
คงเพราะมันแต่คิดว่าจะด่าอย่างไร จึงไม่ได้ใส่ใจความเจ็บปวดบริเวณ
ช่องท้องอีก

คนในห้องนั่งอึ้ง เดิมทีหลังห้วนเหมยก็อยากด่าเชียวจึงถึงว่าเป็น
สัตว์เดรัจฉาน แต่ถูกวินโรวชิงด่าไปหมดแล้ว นางจึงสงบลง
มองเชียวจึงถึงแล้วรู้สึกกังวลใจเล็กน้อย

ด่าเขาเช่นนั้น เขาคงไม่เดือดดาลแล้วพานโยนออกไปใช้หรือไม่
หมอบที่อยู่ด้านข้างพิจารณาว่าจะฝังเข็มให้คนบนเตียงเพื่อไม่ให้

นางทำให้คุณชายรองโมโหตีหรือไม่ แต่ผิดคาด เชียวจึงถึงที่โบหน้า
ยังคงปราศจากอารมณ์ไม่โมโห กลับยังนั่งลงที่ข้างเตียงมองนาง
พลางกล่าว “แค่นี้ข้าถึงเพียงนี้?”

“ข้าหาใช่แค่แค่นั้นท่าน” เวินโหลรวน้ำตาไหลพราก “อย่าให้ข้า
ได้มีโอกาสพินกลับมาก ทางที่ดีท่านทำให้ข้าตายตั้งแต่ตอนนี้ ไม่เช่นนั้น
ข้าจะให้ท่านชดใช้เด็กในท้องข้าด้วยชีวิต!”

เวินโหลรวไม่ใช่คนในยุคนี เธอเป็นแค่นกนอกที่ถูกดึงเข้ามา
อย่างไม่รู้เรื่องราว นี่ไม่ใช่ร่างกายของเธอ และเขาก็ไม่ใช่สามีของเธอ
เหตุใดถึงได้มีลูก มีหน้าข้ายังเสียเด็กไปอย่างไม่รู้เรื่องเช่นนี้! แค่อูซิริส
ยังเสียใจร่วมกับตัวเอก ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงตอนที่ประสบด้วยตนเอง

เด็กเป็นผู้บริสุทธิ์! แม่ไม่ใช่สิ่งที่เธอเต็มใจยอมรับ แต่ในเมื่อ
อยู่ในท้องของเธอแล้ว เหตุใดจะไปก็ไปเลยเช่นนี้

เชียวจึงถึงนัยน์ตาหม่นหมองไม่แจ่มชัด กล่าวด้วยท่าที่สงบนิ่ง
“สภาพจะเป็นก็ไม่ใช่จะตายก็ไม่เชิงอย่างเจ้า ยังจะมีชีวิตรอดกลับมา
ได้อีกหรือ”

“ข้าตายช้ากว่าท่านแน่นอน!” เวินโหลรวกัดฟันร้องให้พลางกล่าว
“ข้าจะรอดูท่านล้มละลาย ชื่อเสียงฉาวโฉ่ไร้ทายาทสืบสกุล!”

คำพูดรุนแรงยิ่งนัก หลังหัวน้มน้ำได้ยินแล้วเรียกนางอย่าง
อดไม่ได้ “เวินโหลรว”

“ก็ต้องดูว่าเจ้ามีโอกาสนั้นหรือไม่” คุณชายรองที่อยู่ข้างเตียง
ยังคงไม่โมโหไม่หงุดหงิด กล่าวอย่างเอื่อยเฉื่อย “ดูสภาพเจ้าที่เจ็บ
เจียนตาย คิดว่าคงผ่านคืนนี้ไปไม่ได้”

“ข้าตายไปก็จะกลายเป็นวิญญาณพยายามหาหนทางหลอนจน
ตระกูลท่านอยู่ไม่เป็นสุข!” เวินโหลรวโมโหจนตาแดง ยื่นมือหยิกแขน

ของเขาที่อยู่ด้านข้างอย่างไม่อ้อมแรงแม้แต่หน่อย ชนิดที่ออกแรงหยิกสุดแรงเกิด!

“คุณชายรอง!” เมื่อเห็นมือเขาที่ถูกหยิกจนเข้าเลือด หมอตาก็จนกล่าวเสียงหลง “ท่านออกไปก่อนดีกว่านะขอรับ”

เซียวจึงยังไม่ขยับ ปล่อยให้เวินโหลวหยิกตนเองตามอำเภอใจ ขณะก้มศีรษะมองหน้านาง

ยามโกรธกลับดูมีสีเลือดขึ้นบนหน้า เรียวแรงยิ่งถือว่ามาก ดูว่ายังตายไม่ได้ แคร์องให้จนตาทั้งแดงทั้งบวม ปรกกายตาสดใสในนั้นหายไปอย่างไร้ร่องรอย เปลี่ยนเป็นความโกรธแค้นและเปี่ยมความเจ็บปวด

เขายื่นมือปิดผมที่ปรกอยู่บนหน้านางไปทัดไว้หลังใบหูตามลักษณะตามณ เผยใบหน้าทั่วด้วยเม็ดเหงื่อ

หรวนเมี้ยวเมี้ยวอึ้งเล็กน้อยพลางมองเขาอย่างตกตะลึง หลิงหวั่นเหมยไม่ส่งเสียงเช่นกัน นางถอยหลังสองก้าวก่อนหันไปสั่งให้สาวใช้เตรียมยาบำรุง

คุณชายรองเซียวนั่งอยู่ข้างเตียงตลอด หาเรื่องอยู่ให้เวินโหลวโมโห จากนั้นฟังนางดาพลางหยิกตนเองไปอีกครู่หนึ่ง

“เป็นอะไร หมดแรงแล้ว?” เมื่อรู้สึกว่าการที่หยิกตนเองเบาเกินไปมาก เซียวจึงถึงกึ่งนั่งขมวดคิ้วมอง “ทำได้แค่นี้?”

“หากข้ายังมีแรง ข้าจะไปชุดหลุมฝังศพบรรพบุรุษของท่าน” เวินโหลวคำทออย่างเกรี้ยวกราดแต่อ่อนแรงเป็นครั้งสุดท้าย เธอปล่อยมือก่อนจะหมดสติไป

“หมอ!” เซียวจึงถึงสีหน้าตื่นตระหนก รีบดึงหมอที่อยู่ด้านข้างเข้ามาแล้วขมวดคิ้วถาม “นางตายแล้วใช่หรือไม่?”

หมอส่ายหน้า เปิดหนังสือนางดูแล้วกล่าว “เพราะเหนื่อยล้าเกินไปจนหมดสติ ต้องป้อนอาหารนางสักหน่อยขอรับ”

“ในห้องยายยังมีโสม” ผู้ดูแลตระกูลเซียวที่อยู่ด้านข้างรีบกล่าว “ให้ไปเอาหรือไม่ขอรับ”

“นางไม่ใช่สะใภ้รองแล้ว” เซียวจึงถึงลูกขึ้นอย่างไร้สีหน้าแล้วกล่าว “ไม่มีเหตุผลต้องเอาโสมให้สาวใช้กิน”

แต่มีเหตุผลให้สาวใช้หยิกมือตนเองจนเลือดออก? ผู้ดูแลตระกูลเซียวมองมือเขาอย่างไม่ค่อยเข้าใจ แต่ไม่กล้าโต้แย้ง

“ไปเอาโสมคัตทิ้งที่โยนไว้ที่เรือนหลังมาให้นางกิน” คุณชายรองกล่าว “แค่สองเส้นก็พอ”

โสมคัตทิ้ง...ที่โยนไว้ที่เรือนหลัง?

คนที่ได้ยินคำพูดเช่นนี้ต่างต้องรู้สึกว่าคุณชายรองใจร้าย แม้ตัวเฒ่าโนหฺรจะไม่ใช่สะใภ้รองแล้ว แต่อย่างไรเสียเด็กที่แถมไปก็เป็นลูกของเขา แม้แต่โสมดีๆ ยังไม่ยอมให้ ให้แค่โสมคัตทิ้งเท่านั้น

ทว่าผู้ดูแลตระกูลเซียวกับเฉียวเหียนกลับรู้ว่าสิ่งที่ตากไว้ที่เรือนหลังของคุณชายรองใช่โสมคัตทิ้งเสียที่ใด! นั่นเป็นถึงราชาโสมที่มีสรรพคุณชั้นเลิศ ไม่กล้าตากไว้ที่อื่น จึงตั้งใจวางไว้ใต้สายตาของคุณชายรองโดยเฉพาะ ทั้งยังจัดคนเฝ้าไว้

ไม่ให้กินโสมคัตทิ้ง กลับยอมสละราชาโสม นี่เป็นความคิดอะไร เฉียวเหียนยิ้มเล็กน้อยแล้วกล่าวอย่างรู้ใจ “ไปเอาเองเจ้าค่ะ พร้อมเชือดไก่พอมจับตัวหนึ่งมาตุ๋นน้ำแกงให้”

“อืม” เซียวจึงถึงพยักหน้า “เจ้าไปเถิด”

หรวนเมี่ยวเมิงกลอกตาแล้วกล่าวเสียงเบา “ต่อให้ข้าชอบเงินเพียงใดก็ไม่เคยตระหนี่ถึงเพียงนี้”

“ไม่ต้องห่วง” มูหรงอินกล่าวเสียงเบา “พวกเราช่วยกันออกเงินให้สะไภ้รอง...ไม่สิ ทำของอร่อยๆ ให้วินโหรวกัน”

“อืม” เหล่าอนุต่างพึมพำแบ่งงาน อวินเตียนเยียนเฝ้าที่นี้ คนที่เหลือบ้างกลับไปเอาเงิน บ้างกลับไปเอาของ

ห้องที่วินโหรวนอนอยู่เป็นห้องข้างของสาวใช้ชื่อเฉียวเหยียน อวินเตียนเยียนถามเฉียวจึงถึงเสียงเบา “คุณชายรอง ข้าพาวินโหรวกลับไปเรือนเฉียวเหยาได้หรือไม่ จะได้ไม่รบกวนแม่นางเฉียวเหยียนพักผ่อน”

“ไม่ต้อง” เฉียวจึงถึงกล่าว “ในเรือนขามีห้องเก็บฟืน เก็บกวาดสักหน่อยนางก็อยู่ได้แล้ว”

“แต่...นางต้องเล็ดไหลอีกหลายวัน ห้องเก็บฟืนสกปรกเช่นนั้นจะป่วยเอาได้” อวินเตียนเยียนขมวดคิ้ว “หากสตรีล้มป่วยหนหนึ่งอาจกลายเป็นต้นตอของโรคไปตลอดชีวิตนะเจ้าคะ”

“ไม่เกี่ยวอะไรกับข้า” เฉียวจึงถึงยิ้มเยาะ “นางฆ่าคนตายอีกฝ่ายก็ถูกทำลายชีวิตไปด้วยน้ำมือของนางเช่นกัน”

อวินเตียนเยียนอึ้งชะงัก มองเฉียวจึงถึงแล้วตัวสั่นที่หนึ่ง แม่ปากไม่พูดจาอีก

วินโหรวจึงถูกย้ายไปอยู่ห้องเก็บฟืนของเรือนชือซวงจริง ๆ เพียงแต่ห้องเก็บฟืนที่สะอาดสะอ้าน กองฟืนที่อยู่ด้านข้างมีผ้าขาวคลุมไว้ พื้นปูพรม โคมเตียงติดมุ้ง และไม่มีฝุ่นแม้แต่หน่อย

“ถือว่ามีความเป็นมนุษย์อยู่บ้าง” หลังหวนเหมยพาคนย้ายวินโหรวเข้าไป ถอนหายใจแล้วกล่าว “เพียงแต่ต่อจากนี้นางจะอยู่อย่างไร”

ยังจะอยู่อย่างไรได้อีก? ก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อไป!

เวนโหวรดินรนอยู่ในความยุ่งเหยิง รวากับเห็นตัวเวนโหวรอีกครั้ง อีกฝ่ายแยกเขี้ยวเกรี้ยวกราดพุ่งเข้ามาหา บีบคอแล้วมองเธอ ด้วยดวงตาสีโลหิตแดงฉาน “เจ้าทำร้ายข้า! เจ้าทำร้ายข้า!”

“ปล่อย...ปล่อยเดี๋ยวนี้!” เวนโหวรถีบนางออก ระเบิดโทสะออกมาในคราวเดียว “แย่งบทพูดแล้ว คนชั่วชิงฟื่องก่อนเธอ ลองบอกมาว่าใครกันแน่ที่เป็นคนร้าย มีเหตุผลหน่อยสิ ฉันช่วยคุณมาถึงตอนนี้ไม่ใช่เรื่องง่าย ฉันก็อยู่ของฉันดี ๆ แต่ถูกสารเลวอย่างคุณ ดึงลงบ่อโคลน ยังจะมีหน้ามาบีบคอคนอื่นอีกเธอ”

ตัวเวนโหวรหนึ่งจัน้องอีกฝ่ายแล้วส่ายหน้า ไม่ใช่ความผิดของข้า ไม่ใช่!

“ยังกล้าพูดว่าตัวเองไม่ได้เป็นคนฆ่าตัวผู้อื่นอีก?” เวนโหวร แค้นเสียง “เพื่อแย่งบุรุษ กล้าแม้กระทั่งแบกหนี้ชีวิตคน ไม่กลัววิญญาณพยาบาทของตัวผู้อื่นมาคิดบัญชีหรือไง”

ตัวเวนโหวรอึ้งเล็กน้อยแล้วหลบตาลง ข้าก็รออยู่เช่นกัน แต่นางไม่เคยมาหาข้า เช่นนั้นไม่ใช่ความผิดของข้าแล้ว ไม่แน่งนางอาจอยากตายเอง

เวนโหวร “...”

เธอยังพูดอะไรกับคนผู้นี้ได้อีก พูดได้คำเดียว “ปัญญา เดรัจฉานไม่รู้ตื่น”

ฆ่าคนแล้วไม่มีวิญญาณมารังควานจึงคิดว่าตนเองไม่ผิด ตรรกะ ดีเสียจริง! เหตุใดเธอถึงได้ช่วยสุดจะบรรยายที่ต้องมาช่วยให้คนแบบนี้ บรรลุความปรารถนาของตัวเองด้วย

จู่ ๆ ก็รู้สึกอยากยอมแพ้

“เวนโหวร!” คนบนเตียงพลันทวีความอ่อนแอ เลือดได้สร้างกาย

จู่ๆ ขยายเป็นดวงขนาดใหญ่ หลังหวั่นไหวตกใจจนกรีดร้องเสียงแหลม แล้วรีบไปเชิญหมอมา

เซียวจึงถึงที่อยู่ห้องด้านข้างได้ยืนกิริบว้างมาทันที เห็นสภาพแล้ว ขมวดคิ้วทวาดเสียงต่ำ “เกิดอะไรขึ้น”

“หมอบอกว่าหากเลือดไหลในปริมาณปกติจะไม่มีอะไร” มู่หรงอินกล่าวเสียงเบา “แต่ถ้าไหลมาก เก่งว่า...จะมีอันตรายถึงชีวิต”

เซียวจึงถึงสายตาทะลึงลง เดินมาที่ข้างเตียงแล้วเรียกเบาๆ “ตู้เวินโหวร?”

ตู้เวินโหวรที่กำลังเกาะเวินโหวรจนเป็นกลุ่มก้อนยุ่งเหยิงได้ยืนเสียงเรียกก็อึ้งชะงักเล็กน้อย

เวินโหวรจួយโอกาสนี้ฉลักนางลงหลุมใหญ่ที่อยู่ด้านข้าง

เธอไม่รู้ว่เหตุใดตรงนี้ถึงมีหลุม แต่ความรู้สึกบางอย่างบอกกับเธอว่า ตู้เวินโหวรตกลงไปแล้วจะกลับขึ้นมาได้ยาก

เพราะเพิ่งฟื้นจากยาพิษและการบาดเจ็บหนัก ตู้เวินโหวรจึงอ่อนแอมาก คอบคุมร่างกายไม่ได้มากเท่าแต่ก่อน และตู้เวินโหวรไม่ได้ ฉะนั้นเมื่อตกลงไปในหลุมก็จนแก่ปัญญา ทำได้เพียงคำราม “นี่เป็นร่างกายของข้า เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาลงมือกับข้า!”

“สำนึกแล้วค่อยออกมาได้แล้วกัน” เวินโหวรเบะปาก “ทำเรื่องชั่วแล้วยังไม่สำนึก ไม่รู้จักปรับปรุงตัว เป็นเจ้าของร่างแล้วยังไง ตราบใดที่ยังเกี่ยวโยงกับชีวิตฉัน ฉันก็จะไม่ยอมให้คนอย่างคุณมาสร้างความวุ่นวายต่อ”

“ข้าผิดอะไร!” ตู้เวินโหวรแผดเสียงดังลั่นอย่างทนไม่ไหว ทุกคนต่างอยู่เพื่อตนเองทั้งสิ้น ข้าทำทุกอย่างเพื่อตัวตัวเอง ผิดด้วยหรือ”

“มนุษย์เป็นสัตว์สังคม” เวินโหวรไม่หยุดฝีเท้า พลางกล่าวว่า

“เมื่อใช้ชีวิตในสังคม คุณจะอยู่เพื่อตนเองอย่างเดียวไม่ได้ หากไม่คำนึงถึงผู้อื่นและคุกคามถึงชีวิตก็สมควรถูกล้างคมโจมตีความเห็นแก่ตัวเป็นนิสัยของมนุษย์ แต่ห้ามปล่อยให้มันเติบโตอย่างอิสระจนกลายเป็นนิสัยที่น่ารังเกียจ ถ้าเป็นแบบนี้จะไม่มีใครชอบคุณ และคุณก็ไม่มีสิทธิ์ขอให้คนอื่นมาชอบเหมือนกัน”

เมื่อมองไม่เห็นเงาของเวนโหวรแล้วตู้เวนโหวรก็ขมวดคิ้ว แต่ยังได้ยินเสียงของเซียวจึงถึงที่ตั้งจากภายนอกอย่างไม่ขาดสาย

“ตู้เวนโหวร? ตู้เวนโหวร!”

“...ท่านเรียกหาวิญญาณหรือ” ร่างกายหนักหน่วง เวนโหวร ลืมตาขึ้นกึ่งหนึ่ง กล่าวอย่างไม่ไต่แต่ไร้เรี่ยวแรง “ตายแล้วยังอุตส่าห์เรียกจนพื้นอีก”

เซียวจึงถึง “...”

เวนโหวรกวาดตามองสีหน้าที่ไม่ชวนมองของเขาผาดหนึ่ง แล้วกล่าวอย่างหงุดหงิด “เหตุใดถึงยังอยู่ตรงนี้ ว่างมากหรือ”